

Η μεγαλύτερη αποκάλυψη του Θεού δια του Ιησού Χριστού είναι η αγάπη του Θεού προς τον άνθρωπο.

π. Ραφαήλ Χ. Μισιαούλης, Ιεροδιάκονος Ιεράς Μητροπόλεως Ταμασού και Ορεινής, θεολόγος.

Κυριακή πριν από την Μεγάλη εορτή της Παγκοσμίου Υψώσεως του Τιμίου και Ζωοποιού Σταυρού και η σημερινή Ευαγγελική περικοπή, επόμενο είναι, να περιστρέφεται και να συσχετίζεται με την Σταυρική θυσία του Υιού και Λόγου του Θεού. Αναφέρεται στο σταυρικό ήθος του αληθινού Χριστιανού, στον τρόπο της μετοχής του στο μυστήριο του Σταυρού.

Ακούσαμε στο σημερινό Ευαγγελικό Ανάγνωσμα ότι ο Μωυσής ύψωσε το χάλκινο φίδι στην έρημο «και καθώς Μωυσής ύψωσε τον όφιν εν τη ερήμω, ούτως υψωθήναι δει τον υιόν του ανθρώπου, ίνα πας ο πιστεύων εις αυτόν μη απόληται, αλλ' έχη ζωήν αιώνιον^[1]» .

Όπως είναι γνωστό από την Παλαιά Διαθήκη ο ισραηλιτικός λαός στην έρημο γόγγυσε εναντίον του Θεού και του δούλου του Μωυσή. Ο Θεός τότε

διέταξε θανατηφόρα φίδια και δάγκωναν και θανάτωναν τους ασεβείς και γογγυστές Ισραηλίτες. Φόβος και τρόμος τότε έπεσε στους Ισραηλίτες και γι' αυτό παρακάλεσαν τον Μωυσή να προσευχηθεί στο Θεό για να τους σώσει από τα θανατηφόρα φίδια. Μόλις προσευχήθηκε ο Μωυσής ο Θεός του είπε «ποίησον σεαυτῷ ὄφιν καὶ θές αὐτὸν ἐπὶ σημείου, καὶ ἔσται ἐὰν δάκη ὄφις ἄνθρωπον, πᾶς ὁ δεδηγμένος ἰδὼν αὐτὸν ζήσεται [2]». Δηλαδή, δημιούργησε ένα ομοίωμα φιδιού και βάλτο σ' ένα υψηλό σημείο. Και έτσι ὅποιον δαγκάνει το φίδι θα βλέπει προς το ομοίωμα του φιδιού και δεν θα παθαίνει τίποτα. Πράγματι ο Μωυσής κατασκεύασε ένα χάλκινο φίδι, το ὑψωσε πάνω σ' ένα πάσσαλο και, ὅταν το φίδι δάγκωνε ἄνθρωπο, εκείνος κοίταζε προς το ὑψωμένο χάλκινο φίδι και σωζόταν από τον θάνατο. Ο χάλκινος ὄφις συμβόλιζε και προτύπωνε τον Χριστό, ο οποίος θα ὑψωνόταν στον σταυρό, για να σώσει αυτούς που θα πιστεύανε στη θεότητά του από το δηλητήριο της αμαρτίας. Γιατί, ἄραγε, ο Θεός δεν διέταξε το Μωυσή να ὑψώσει στον πάσσαλο ένα πραγματικό ὄφι αλλά ένα χάλκινο ὄφι; Ο Χριστός παρομοιάζεται με ὄφι, διότι ὑψώθηκε πάνω στο σταυρό σαν ο μεγαλύτερος κακούργος ὅλων των αἰώνων. Ὅπως ὅμως ο ὄφις που ὑψωσε ο Μωυσής δεν ήταν πραγματικός αλλά χάλκινος, έτσι και ο Χριστός δεν ήταν πραγματικός κακούργος, αλλά αντίθετα ήταν ο αγιώτερος ἄνθρωπος.

Το χάλκινο φίδι ήταν ομοίωμα φιδιού, τουτέστιν φίδι χωρίς δηλητήριο. Ο Χριστός από την ἄλλη είχε ως σῶμα ανθρώπινο, χωρίς ὅμως το δηλητήριο της αμαρτίας. Ἦταν Αναμάρτητος. Ὅσους δάγκωσαν τα φίδια εσώζοντο, εφόσον ατένιζαν το χάλκινο φίδι. Παρομοίως ὅσοι προσβάλλονται από την αμαρτία και δαγκώνονται από τον δαίμονα, εφ' ὅσον πιστεύουν ακράδαντα στο πάθος του Σωτήρος θεραπεύονται από τα χτυπήματα του Σατανά και απολαμβάνουν την αἰώνιον ζωήν.

Υψώθηκε, δηλαδή σταυρώθηκε σε μέρος επίσημο και υψηλό, ὡστε να τον βλέπουν πολλά πλήθη ανθρώπων. Με την σταυρική του θυσία ἐξῆψωσε την ανθρώπινη φύση στο ὑψος της θεώσεως.

Το « ὑψωθῆναι» ὅμως κυρίως σημαίνει «δοξασθῆναι». Ο Σταυρός ἔγινε ὑψος και δόξα του Χριστού. Δοξάσθηκε καθὼς οι ἀπόστολοί του, κήρυξαν την σταύρωση και την ἀνάστασή του σε ὅλη την οἰκουμένη. Για να κερδίσει λοιπόν ο πιστός την βασιλεία των ουρανῶν, δεν αρκεί να λέει ὅτι

πιστεύει στον Εσταυρωμένο. Πρέπει να το αποδεικνύει εμπράκτως μετέχοντας κατά την δύναμιν του και βιώνοντας τα Πάθη του Χριστού. Για να προσβλέπει κάποιος στο Σταυρό, πρέπει να είναι εσταυρωμένος και νεκρός για τον κόσμο, αναφέρει ο Άγιος Γρηγόριος Νύσσης[3].

Καλούμαστε να θυμηθούμε ξανά το αρχικό νόημα του Σταυρού ως οργάνου βασάνων, τιμωρίας και εκτέλεσης, στο οποίο «ύψώθηκε» κρεμασμένος ο Θεός, μέσα σε αβάσταχτο πόνο και εξευτελισμό. Ο Σταυρός γίνεται δόξα και νίκη για εμάς, μόνο στον βαθμό και στο μέτρο που τον αποδεχόμαστε ως ταπείνωση και ήττα στον αγώνα της καθημερινής μας ζωής. Αυτή η αντίφαση μας συνταράσσει κυριολεκτικά και μας φέρνει αντιμέτωπους με τον ίδιο μας τον εαυτό. Μας προτρέπει να παλέψουμε με το εγώ μας και να το ξεπεράσουμε με την πίστη ότι «τὰ ἀδύνατα πὰρ' ἀνθρώποις δυνατὰ παρὰ τῷ Θεῷ ἐστί».

Ο Θεός έκανε τα πάντα για τη δική μας σωτηρία. Άραγε ποιο είναι το μέρος το δικό μας. Μπροστά σε τούτο το θαυμαστό γεγονός τι πρέπει εμείς να κάνουμε; Ένα βλέμμα πίστεως σε Εκείνον που πέθανε πάνω στο σταυρό για να μην πεθάνω εγώ και συ. Μια αναγνώριση της αμαρτωλής ζωής μας και ο Θεός κάνει μέσα μας το θαύμα της συγχώρεσης και της αναγέννησης. Ένα βλέμμα πίστεως αρκεί «για να μην απωλεστεί, πας ο πιστεύων εις Αυτόν, αλλά να έχει ζωήν αιώνιον».

Παραπομπές.

[1] Ιωάννου 3, 14 – 15.

[2] Αριθμών 21, 8.

[3] Αγίου Γρηγορίου Νύσσης περί του βίου Μωσέως PG44,413D.

Πηγή : <https://www.pemptousia.gr/>